

JESÚS CORTÉS

Nuevo René

ESPURNA
bromera

bromera

ÚLTIMS TÍTOLS PUBLICATS

125. *La primera onada*. Mariló Àlvarez Sanchis
126. *L'infinit a les teues mans*. Enric Senabre
127. *El misteri de la Casa Folch*. Leandro Sagristà
128. *Dies dolents (però dolents de debò)*. Jordi Sierra i Fabra
129. *Estic insuportable, i què?* Vicent Sanhermelando
130. *L'ombra del pare*. Pasqual Alapont
131. *Quan s'apague la llum*. Joanjo Garcia
132. *L'infinit no s'acaba mai*. Enric Senabre
133. *El carrer 722*. Mariano Casas
134. *Versos per a un cadàver*. Pasqual Alapont
135. *La lluna m'ha parlat de tu*. Maria Jesús Bolta
136. *In corpore sano*. Vicent Sanhermelando
137. *El llibre del tresor*. Andreu Martín
138. *Insurgents*. Mariló Àlvarez Sanchis
139. *El joc de la veritat*. Pasqual Alapont
140. *Adeline*. Maria Solar
141. *Helena*. Jesús Mollà
142. *Per cent corones*. Jesús Cortés
143. *La història secreta*. Francesc Gisbert
144. *El medalló Blavatski*. Vicent Sanhermelando
145. *Crit ofegat*. Maria Vázquez Carlos
146. *Vero & Roxi*. Jesús Cortés

Reservats tots els drets.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser duta a terme amb l'autorització dels titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 447).

Hi ha recursos didàctics referits a aquest llibre que es poden descarregar de manera gratuïta des del web de Bromera: www.bromera.com.

© Jesús Cortés Zarzoso, 2026

© Edicions Bromera

Av. Areners, 25 (Pol. El Pla) - 46600 Alzira

www.bromera.com

Disseny de la col·lecció: Carles Barrios

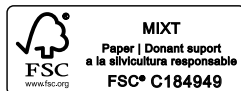
Coberta: Jorge Collado Perea

Impressió: Romanyà Valls

1a edició: febrer, 2026

ISBN: 978-84-1358-874-2

DL: V-4936-2025

VERO & ROXI

Jesús Cortés

ESPURNA
bromera

L'ANY DELS CANVIS

El tauler d'anuncis té penjada tota la informació al corredor principal del centre Carmesina d'Educació Infantil, Primària i Secundària. Assignatures, professors, llistats, grups... L'alumnat s'amuntona davant per saber on cau i amb qui. És el primer dia de curs. Verònica, amb les mans a les butxaques d'una caçadora negra de Guns N' Roses, s'acosta sense fer-se massa il·lusions. La sensació no és de *déjà-vu*, però quasi. No li importen les assignatures, ni els horaris, ni els professors. Només els grups. No té gens d'il·lusió per començar un curs nou. El final para encara molt lluny. Només de pensar-ho se li fa de nit.

Quan ix de l'aglomeració torna amb la seua amiga Roxana. L'està esperant al pati sense fer-se tampoc massa il·lusions.

—Pfff. Vols cara o creu? —li diu Verònica.

Roxana s'ho pensa.

—Cara.

—Lorena, Tina, Pere i Carles. La Soriano, fora.

—I la creu?

—Els tres, com l'any passat.

Roxana fa cara llarga. Els tres són Emili Prieto, Ricard Ledesma i Fabià Armengol. Els botxins experts a amargarlos la vida. Mabel Soriano coixeja del mateix peu, però enguany ha caigut en un altre grup. I, ves per on, les dues

dames de companyia que li fan el *rendez-vous* i la tenen com a model a seguir, també. Magda Bartual i Sònia Gamón, es diuen. En certa manera, són la versió femenina d'Emili Prieto i Ricard Ledesma. Mabel Soriano ho pretén ser de Fabià Armengol.

Verònica Timó i Roxana Martí cursen el penúltim any de secundària en l'institut Carmesina del barri. El centre té uns cinquanta anys de vida. És una construcció tan sòlida com poc atractiva. La típica edificació dels setanta del segle passat, d'estructura de formigó armat i exteriors de rajola de cara vista. El barri no té res d'especial. És un barri obrer d'un districte més de la ciutat. A la perifèria. Amb les autovies a tir de pedra. Té l'activitat pròpia de qualsevol barri i un polígon industrial en expansió. Per a la policia és com una bassa d'oli. Els turistes ni el tenen assenyalat als plànols. No falten les cafeteries i les botigues. La jovenalla, en la major part, el troba avorrit. Més enllà d'un parell de salons recreatius no té massa on triar quan ix de casa, si no és que es desplaça al centre de la ciutat.

Verònica Timó i Roxana Martí són de les que el troben més que avorrit.

Per a Roxana, les notícies que li ha transmés la seua amiga no són per a llançar coets. Tampoc s'havia fet massa il·lusions. Tot continua més o menys igual. Ella no ha canviat. Verònica, tampoc. I està segura que «els tres» —Prieto, Ledesma i Armengol— tampoc ho deuen haver fet al llarg de les vacances d'estiu. No deuen tindre la

intenció de deixar-les en pau... un curs més. Roxana n'està convençuda.

Vero i Roxi, així s'anomenen entre elles, es van conèixer al parvulari i ja no se separaren. Són carn i ungla. Van passar l'etapa infantil sense entrebancs, entre pintures de dits, jocs i pitets amb ànecs o lleons estampats. La innocència de l'edat encara impedia l'entrada en joc de bromes, burles o sarcasmes. Això va arribar després.

Des que cursava primària, Verònica mostra una hiperpigmentació de la pell que la fa visiblement peculiar. Era perfecta per a ser objecte de bromes i comentaris. Roxana també havia sigut motiu de burla constant en primària. Més encara durant la secundària. De les dues, va ser la primera que va entrar en el joc de ser objectiu de burla. El seu calvari era tindre l'aspecte de qualsevol dels personatges de les pintures de Fernando Botero. Boca de pinyó, cabells rissats, arredonida, camacurta.

Els anys de l'educació primària podrien haver sigut divertits la major part dels cursos si Roxana no haguera començat a ser el centre de la diana de companys que descobrien noves formes de divertir-se a l'escola. Pel cos rodanxó, als companys més maleducats, com si fora un joc, els pegà per anomenar-la de qualsevol manera. Fins que, en lloc de «companys», per a Verònica i Roxana es convertiren en «els imbècils de sempre». Sobretot per a Roxana. Segons el curs podien ser diferents, però les intencions d'uns o d'uns altres sempre coincidien.

«Ei, culgròs, que et falta cadira!»

«Roxana, se t'està posant cara de foca!»

«Roxana, on t'amagues els mitxelins?»

Un bon dia, ja en Secundària, li van començar a dir «hipopopòtam», amb tres *pos*, fins que el malnom quedà reduït a Popo; o la Popo.

Un malnom més de la llista. Pocs sabien veure que Roxana era un tros de pa i amiga incondicional de qualsevol que li fera cas. Fins que s'hi va acostumar no s'agafava massa bé les burlas. Quan se li burlaven, només trobava consol en Verònica. Roxana tenia sang d'orxata. D'una orxata molt dolça, massa, que no li servia de res quan li deien de tot per ser grossa i de poca alçada.

Verònica, en canvi, tenia poc de molla. Havia tret el caràcter de sa mare. Era de les que tornaven les puntades de peu que li feien a la canella. Sabia plantar cara. A casa l'havien allixonada al respecte. Un bon crit o una espenta li servien per a posar els límits quan algú s'excedia amb ella o amb la seua amiga. No anava mai més enllà. Un crit o una espenta normalment eren suficients per a marcar distàncies. Verònica no era de barallar-se, però tampoc de quedar-se de braços plegats.

La pigmentació en la pell de Verònica es començà a manifestar cap al final de la primària. Al principi res va resultar massa alarmant. D'això no es moriria. Pediatres i dermatòlegs van llevar ferro a l'assumpte. Els tractaments no donaven garanties i tampoc eren definitius.

«Una qüestió de la melanina», deien.

Verònica tan sols seria una xiqueta de cara pigada, com n'hi havia milions al món. Ningú podia saber que la melanina tenia uns altres plans. La melanina no volia només la cara de Verònica. La volia tota. I no amb una piga perduda per ací i una altra per allà. En qüestió de mesos la va envair de cap a peus.

Així va ser com els companys que es burlaven de Roxana tingueren en Verònica una altra font de diversió per fer les hores de col·legi més entretingudes. Uns dies pretenien esborrar-li les pigues amb gomes d'esborrar. Uns altres, li les volien pintar amb clarió. De vegades Roxana i Verònica es preguntaven si els companys que se'ls burlaven eren realment cruels o simplement eren innocents, o malcriats, o maleducats per pares i mares amb el cervell amb la data de caducitat diluïda per l'abús de brillantina i laca.

«Timó, *la Pigota!*»

«Caraesprai, d'on t'has tret tanta taca?»

«Ei, Kolakao, què passa si beus llet i et sacsem?»

El calvari era diari.

Com una eina que li proporcionava calma i seguretat, un bon dia Verònica decidí anar sempre acompanyada del vell cúter escolar que conservava dels treballs de plàstica. El cúter li donava seguretat. El duia sempre en una butxaca dels texans. El cúter li calmava el mal geni. Quan feia eixir i entrar la fulla...

Clac-clac-clac, clac-clac-clac.

...cada clac li sonava a música celestial. Notes monòtones que podria continuar tocant fins a compondre una simfonia escrita amb sang. Un cúter escolar. Una navalla disfressada d'innocència.

Verònica i Roxana enfilen el pati. L'ambient d'inici de curs ha tornat de nou després de les vacances d'estiu. El pati del Carmesina és un formiguer de companys que es retroben i se saluden. Per allà van de bracet Rosa Pastor i Sandra

Bermejo. I Ernest i Isabel. I en aquell rogle xarren Marta, Xingyiu Chen, Xavi, Masud, Llorenç i Mònica Pardo, la que sempre du calcetins diferents i cridaners.

—Allà està Solsona —diu Roxana.

Miquel Solsona, un misteri de xic. Alguns rumors diuen que és orfe de pares i viu amb uns oncles. Però només són rumors.

—L'he vist a la llista. Enguany també estem junts —diu Verònica sense deixar veure que s'ha alegrat quan l'ha vist al tauler d'anuncis.

A Verònica sempre li ha caigut en gràcia Miquel Solsona. Un secret que no ha confessat mai a ningú. Ni tan sols a Roxana. Van coincidir al mateix grup en segon, però les vegades que van parlar al llarg del curs es podrien comptar amb els dits d'una mà. Així i tot, Verònica sempre havia pensat que Solsona no es comportava com la resta de companys, de vegades tan infantils. No sabia per què, però li semblava més assenyat. Miquel Solsona té el físic d'un corredor de marató. És de notes excel·lents. Verònica sempre l'ha trobat introvertit, d'una soledat extrema que li despertava la curiositat, que li remenava les entranyes. Encara l'atrau, però no sap ben bé si és perquè el troba introvertit, perquè li fa l'efecte que no vol saber res de ningú, o perquè li resulta físicament abellidor. Per als companys, fins i tot per a la colla de Fabià Armengol, és tot un misteri que, de manera inexplicable, fins i tot l'ha fet immune a les bromes. Té fama de ser poc sociable. És dels que responen si els parlen, però no ho troba a faltar i li és igual que se li puguin burlar. Al pati sempre es tanca al seu racó amb un MP4 i un llibre. L'espera el càrrec de delegat

de classe per votació majoritària. L'únic candidat que en un primer moment es presentarà serà Manel Tamarit, un tararot sense dos dits de front que enguany es passarà el curs imitant la forma de caminar dels professors. Quedarà com a subdelegat.

Prop de l'escala, Pere Balmes i Carles Peris fan rogle amb Tina Blanco i Lorena Falset. Caiguen al grup que caiguen, Pere i Carles sempre són els friquis de la classe per la seua afició a la cultura japonesa, principalment al manga ciberpunk. Per costum porten còmics a les motxilles. No és cap secret. Verònica i Roxana se'ls acosten. El retrobament amistós i desenfadat no tarda a quedar relegat per la informació del tauler.

—Ja ho heu vist? —pregunta Carles.

Les cares de Verònica i Roxana ho diuen tot.

—Un altre any genial, com si ho feren a posta. Quina merda! —es queixa Tina.

Lorena es posa dos dits en la boca fingint ois.

Tina Blanco i Lorena Falset són com Pere i Carles. Aplicades. Bones en lletres. Només els en falta una altra com elles per a ser un succedani de les germanes Brontë. Bones companyes. Amb Verònica i Roxana no es consideren amigues de secrets i confidències, però es duen més que bé. Roxana i Verònica les veuen com un parell de romàntiques que han nascut massa tard, quan el món ja feia molt de temps que havia perdut bona part de l'antic romanticisme. Dues roses perdudes en un segle XXI que els ve gran.

—Almenys nosaltres continuem estant junts —diu Roxana sense poder ocultar el desfici que li desperta tindre «els imbècils de sempre» tocant-los en el viu un curs més.

—I això que ens hem desempallegat de la Soriano fent de model de passarel·la —diu Carles mirant de manera significativa a Verònica.

El curs anterior, Mabel Soriano i Verònica tingueren una bona enganxada. Verònica no li va perdonar que ratllara amb retolador de punta grossa els texans de Roxana mentre pujaven per l'escala, una bona ratlla que li travessava el cul. De l'espenta de Verònica, Mabel no va acabar rodant pels escalons de miracle. Des d'aleshores, l'hostilitat entre les dues es va fer més que evident. No tenien mai motius per a adreçar-se la paraula.

—La Soriano me la bufa —diu Verònica, amb un menyspreu que no es molesta a amagar.

Verònica s'ha guanyat fama de ser poc tractable. Curs rere curs, tanta burla li ha enverinat el caràcter. Com una forma de sentir-se forta, a més de dur el cúter darrere, va anar deixant de vestir de manera convencional i va anar adoptant un nou *look*. Els cabells llargs i rebolicats, d'un groguenc descolorit, amb flocs mirant ací i allà sense posar-se d'acord, fan la mateixa funció que els ulls que es pinta de negre, a joc amb caçadores, texans o botes de punta reforçada. Les camisetes amb cranis o motius diabòlics no desentonen. El posat extravagant no passa desapercebut per a ningú. Amb el nou *look*, Verònica es va guanyar també el malnom de Chucky, com el ninot diabòlic de les pel·lícules de terror. Tot depenia del dia i dels moments d'inspiració dels «imbècils». Però ja que la tractaven com si fora diferent, ella ho pretenia ser a la seua manera. La veritat és que quan van juntes l'una al costat de l'altra, Verònica i Roxana formen una parella

molt particular. Roxana és més de roba normal i corrent. I de sabatilles.

—Qui tenim de tutor? —pregunta Pere.

—El Font —contesta Tina.

Arseni Font. Professor de Física i Química. Prop dels quaranta. Quasi deu anys d'experiència en l'ensenyament. Té bona fama entre l'alumnat. Combina la disciplina i l'empatia a parts iguals. Sempre va vestit d'una manera informal, com si fora un alumne més. Però no acaba de colar.

—El Font no ens traurà les castanyes del foc —diu Verònica—. Tot són bones paraules, però, de forment, ni un gra. L'any passat teníem la Martí i em vaig cansar de protestar-li per a res. Els dos es podrien agafar de la mà.

La conversa es veu de sobte interrompuda per l'arribada de l'enemic. Armengol, Prieto, Ledesma, la Soriano amb les dames de companyia. Són com la noblesa entre la plebs. Sorollosos, per a no passar desapercebuts. Armengol va presidint el seguici. Sempre vol surar com l'oli.

Els quatre passen de llarg, però no desaprofiten la primera ocasió del curs per a deixar la seua empremta.

—Què passa, friquis?... Caraesprai, ja et trobava a faltar —diu Armengol.

—Com t'ha anat l'estiu, Kolakao? —saluda Ledesma.

Prieto no s'oblida de Roxana.

—Popo, ja redoles més que camines?

Els tres riuen. Mabel Soriano i les dames de companyia ho fan de manera més exagerada.

Verònica sent que li crema el pit. Ja fa molt que es deixà de preguntar què havien fet elles per a merèixer un

tracte així. Ara el mateix tracte només que li desperta odi. A Roxana els batecs del cor se li han descontrolat.

—Malparits... —deixa caure Pere amb menyspreu mentre se'ls allunyen.

Armengol, Prieto, Ledesma, Mabel Soriano. Quatre bales perdudes. Verònica i Roxana saben que els espera un curs d'allò més entretingut. Així serà, sobretot cap al final, quan Verònica trasbalsarà la pau del barri posant en una situació d'allò més pertorbadora el veïnat, la policia i, de manera indirecta, tot el Carmesina.

La promoció del curs d'enguany, sens dubte, serà ben recordada en anys venidors.